

реєстровані Міністерством юстиції України, а також понад тридцять науково-методичних робіт, статей та інших праць.

При безпосередній участі Георгія Володимировича створено десять галузевих державних архівів, затверджено положення про них.

Був членом колегії Головархіву, Держкомархіву, головою Центральної експертно-перевірної комісії.

За свої професійні досягнення удостоєний низки нагород. Зокрема, відзначений медаллю “У пам’ять 1500-річчя Києва” (1982), відзнакою “Відмінник архівної справи” (1987), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (1998), Грамотою Верховної Ради України (2006). У 2000 році йому присвоєно почесне звання “Заслужений працівник культури України”.

Світлу пам’ять про Георгія Володимировича Портнова зберігатимуть його рідні, друзі, колеги.

ПАМ’ЯТІ ВІКТОРА ВАСИЛЬОВИЧА СТРАШКА

7 серпня 2013 р. пішов із життя Віктор Васильович Страшко – історик-архівіст, археограф, палеограф, який 50 років життя віддав служінню архівній справі. Вже змолоду, зрозумівши своє покликання, змінив плін життя й крок за кроком, вперто й наполегливо формував себе як фахівця саме цієї справи.

Народився Віктор Васильович Страшко 7 листопада 1940 р. у м. Києві. Після закінчення середньої школи працював техніком-лаборантом в Інституті ботаніки АН УРСР (1958–1960), навчався в Київському медичному училищі № 1 (1960–1962), працював зубним техніком у поліклініці Жовтневого району м. Києва (1962–1969). У 1963 р. вступив на вечірнє відділення історичного факультету Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, після закінчення якого 1969 р. працював в архівній системі – старшим науковим співробітником відділу публікації та використання ЦДІА УРСР у м. Києві (1969–1970), старшим інспектором науково-видавничого відділу АУ

при Раді Міністрів УРСР (1970–1971), старшим науковим співробітником відділу публікації та використання ЦДАЖР УРСР (1971–1972); з 1972 р. – старшим науковим співробітником відділу давніх актів ЦДІА УРСР у м. Києві, з 2003 р. – провідним науковим співробітником відділу давніх актів Центрального державного історичного архіву України, м. Київ.

Основним доробком Віктора Васильовича є внутрішні (подокументні) описи актових книг ф. 25, Луцький гродський суд: описав 13 книг, які містять понад 10 тисяч документів. Значну частку праці вкладено ним у спільну роботу відділу – наукове удосконалення описів ф. 51, Генеральна військова канцелярія. Величезний досвід в описанні документів та підготовці їх до видання Віктор Васильович узагальнив у багатьох публікаціях, вміщених у профільному журналі “Архіви України”, а також у методичній розробці “Правила передачі тексту кирилических документів XVI–XVIII ст. дипломатичним і популярним методами та рекомендації для застосування цих правил у виданнях наукового і науково-популярного типу” (1992) та “Рекомендаціях до складання подокументних описів актових книг Правобережної України XVI–XVII століть” (2002).

В. В. Страшко – співупорядник збірників документів: “Селянський рух на Україні. Середина XVIII – перша чверть XIX ст.” (К., 1978); “Селянський рух на Україні. 1569–1647” (К., 1993); “Книга Київського підкоморського суду. (1584–1644)” (К., 1991); “Реєстр Війська Запорозького 1649 р.” (К., 1995); “Руська (Волинська) Метрика. Регести документів Коронної канцелярії для українських земель (Волинське, Київське, Брацлавське та Чернігівське воєводства). 1569–1673” (К., 2002); “Київський Центральний архів давніх актів. 1852–1943: Збірник документів у двох томах. – Т. 1: 1852–1921” (К., 2002); “Національно-визвольна війна в Україні. 1648–1657. Збірник за документами актових книг” (К., 2008).

За сумлінну працю В. В. Страшко неодноразово відзначався подяками керівництва архіву, Укрдержархіву, Міністерства культури та мистецтв України, а 2002 р. йому присвоєно почесне звання “Заслужений працівник культури України”.

Це офіційні рядки його біографії, перелік фактів, що, безумовно, засвідчують його значний вклад в архівну справу.

Однак Віктор Васильович був особистістю, яка вражала своєю неординарністю і несхожістю на інших. Це була людина, яка, здавалося, знала про все на світі, більше того – мала свою думку з приводу кожної події, факту, теорії. Окрім глибокої фахової обізнаності, в сфері його інтересів була політика (особливо любляв проводити історичні паралелі), воєнна історія та історія війська. Його висновки вражали своєю нетиповістю, часто викликали заперечення, несприйняття, навіть спро-

тив, але притаманна йому ерудиція й непохитна віра у власну правоту діяли магічно: навіть заперечуючи йому, ми багато чого переймали в нього. Інформація, що переповнювала Віктора Васильовича, вимагала виходу назовні, слухачів. Не часто можна зустріти людину, яка б з такою готовністю, щиро й повно ділилася своїми знаннями. Дослідники читального залу, найперше краєзнавці, повідомляли один одному про великого консультанта – Віктора Васильовича Страшка. І коли в дверях робочої кімнати несміливо з'являвся черговий пошукач, – він на очах молодшав, прямо-таки зривався з місця й біг вихлюпувати на того свої знання.

Власний підхід Віктор Васильович мав і до правопису. Ось тільки один, але дуже характерний приклад. Пістет до архівної справи й основного місця роботи він висловлював за допомогою прописних літер. Незважаючи на всі зауваження, він писав назву своєї структурної одиниці тільки так “Відділ Давніх Актів”, і лише інколи погоджувався на строчну літеру для слова “відділ”, але для “Давніх Актів” – ніколи.

Шановний Колего, Архівісте Вікторе Васильовичу, співробітники Відділу Давніх Актів, уособленням якого Ви були і залишаєтеся, і всього Архіву глибоко сумують за Вами, нам завжди не вистачатиме Вас.